

[Poul Hansen (Kalundborg).]

landet kunne end ikke i vor vildeste fantasi tænke os at påbegynde et angreb på Sovjetunionen. Vi har kun fred til formål, og det er min overbevisning, at det samme gør sig gældende for de nationer, som vil tilslutte sig Atlantpagten, og man ved fra de kommunistiske angriberes side, at således er forholdet. Det er derimod verdenskommunismen, som opererer med forestillingen om, at væbnede sammenstød mellem staterne er uundgåelige. Den indgår i den kommunistiske teori, og den er vel klarest udtrykt af Lenin i følgende ord, som også gentagne gange er citeret af Stalin. Jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat. Lenin skriver:

„Vi lever ikke alene i en stat, men i et system af stater, og sovjetrepublikkens eksistens side om side med imperialistiske stater er utænklig for en længere periode. Den ene eller den anden part må tilsidst sejre, men før man når dertil, vil en serie af frygtelige sammenstød mellem sovjetrepublikken og de kapitalistiske stater være uundgåelig.“

Når man ved, at dette indgår i den kommunistiske forestillingsverden, og man samtidig ser på, hvad der faktisk er sket siden 1945, så kan det ikke være uforståeligt for den, der ikke er ganske forblindet, at man i de demokratiske lande føler en vis uro.

Det ærede medlem hr. Martin Nielsen gjorde mig den ære at citere en bog, jeg har skrevet i 1945, „Marchen til venstre“. Jeg takker ham for disse citater, fordi de netop bærer vidnesbyrd om vor vilje til forståelse, bærer vidnesbyrd om, at det er ikke os, der har søgt ufreden og modsætningsforholdene. Jeg beklager dybt den udvikling, der er sket, siden den bog blev skrevet, og som har medført, at det, man dengang med rette kunne sige, kan man ikke mere sige på grund af den udvikling, der har været i Østeuropa. Jeg behøver blot at nævne dannelsen af Kominform, og hvad der fulgte derefter, en udvidelse af det østeuropæiske traktatsystem til en faktisk østblok, en voldsom kamp mod Vesteuropas genopbygning på grundlag af Marshallsamarbejdet, et samarbejde, der jo også var tilbudt Østeuropa, men som man sagde nej til. Endelig peger jeg på ensretningen i Østeuropa i kommunismens tegn, en ensretning, som har sat alle andre politiske kræfter, demokratiske politiske kræfter, socialdemokratiske politiske kræfter, ud af spillet.

I kommunikøet fra det møde, på hvilket Kominform blev oprettet, hed det, at

verden var delt i to lejre, og der blev ikke levnet nogen plads for noget mellemstandspunkt, ikke plads for folk, der ville virke for afspænding og brobygning. Nej, komministerne i alle lande blev kaldt til kamp mod den lejr, som man kaldte og kalder imperialistisk og krigslysten, og hvortil man henregner bl. a. alle de socialdemokrater, som ikke vil danse efter den kommunistiske pibe. Overalt hvor man fra den side har haft magt dertil, har man afsagt dødsdom over demokratiet, og i flere tilfælde har man eksekveret den meget hurtigt.

Derfor har vi ret til at sige til de komministere, der angriber os i dag: det er verdenskommunismen, det er jer og jeres partifæller, som har hovedansvaret for den situation, hvori vi befinder os, det er jer, som er kilden til uroen og til spændingen, det er jer, der har fremkaldt den, det er jer, der har forrådt arbejderbefolkningen og folkene i alle lande ved den politik, I har ført.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen talte meget stærkt om, at intet sted har oprustning ført til fred. Hun sagde, at da Hitler producerede kanoner, flyvemaskiner og tanks, mordvåben af enhver slags, betød det krig. Jeg vil gerne have lov til at spørge det ærede medlem: Hvad betyder det, når Rusland producerer kanoner, flyvevåben, tanks og mordvåben af enhver slags? Betyder det krig? Vil det ærede medlem benægte, at en sådan produktion finder sted dér? Det ærede medlem sagde, at det fremmer elendigheden for Danmarks vedkommende at gå ind i en oprustning. Hvis vi i Danmark skulle bruge midler til militære formål i samme målestok som den Sovjetunion, de ærede medlemmer sværger til, skulle vi bruge 1463 mill. kr. årlig. Ingen af os tænker derpå, men det giver et billede af den byrde, som den sovjetrussiske befolkning må bære. Vi kan måske betragte det ærede medlems bemærkning som en påvisning af, at elendigheden fremmes i Sovjetunionen.

Det ærede medlem fru Alvilda Larsen talte om, at den højtærede udenrigsminister havde givet en redegørelse, som ikke var saglig. Hun sagde, at i erindring om, hvad der foregik før den anden verdenskrig, burde man sige dette, og hun nævnte München. Det ærede medlem glemte en ting, en meget væsentlig ting. Det ærede medlem glemte den ikke-angrebspagt mellem Rusland og Tyskland fra august 1939, som gav Tyskland ryggen fri til at begynde krigen. Den nævnte hun ikke. (Statsministeren [Hans Hedtoft]: Var der folkeafstem-